

Oswaldi hoidnud hukkatuse ja hirmja püttude eest, et ta ommas soldati pölvnes nende sisse mitte ei langenud. Sedda wiji hakkas meie Oswalt itka ennam Jummalat tundma ja armastama. Ta ostis ommale Pübli ramatu, ja kui temma agga vähhä aega olli, istus ta kuhugi lõrvale ja lugges selle kall ramatu seest; ja sedda ennam ta lugges, sedda suremaks läks ta himmu selle pühha sünna järrel, ja sedda ennam öppis ta fa meie Ünnistegiat armastama ja hakkas tedda passuma. Agga mitte kaua pääraast sedda said temma seltsimehhed märfu, tuidas lugu teminaga olli, ja waene Oswalt sai peagi neist ärapöllatud ja pilgates „pühhaks Oswaldiks“ föimatud. Esiotja pahhandas temma selle ülle ja ei tahtnud fannata; ta kaebas ülematele, agga ei saanud õigust; ta foetis pilkajate vastu enneise eest, agga se teggi temma pöörite veel raskemaks. Vimaks jäi ta wait, ja kaebas agga omma viljetuist omma Ünnistegiale. Ni kaua kui ta veel Pariisi linnas ellas, leidis ta finnituist omma ussu sobrade jurest, agga torraga tulli täss, et ta omma postuga Ruangi linna piddi minnema. Se olli niiud raske ful meie waese solbatile, agga et Ruangi ja Pariisi wahhel tullevanfer raudteed möda täib, selle peal pista teed mörnue tunniga sünib täia, siis lotis Oswalt, et wahheti wahhel lubba saals omma Pariisi sobru katama minna. Esiotja, et ta auns

ja ülespiddaja innimene olli, sai ta fa sefs subba agga ni pea lui pealik märfis, et ta üllitide osjasamise pääraast senna läks, kelas temma sedda lõwaste, nönda kui sedda selle juttu hukkatuses kuulsume.

Se olli pääraast löonat selle felamise järrel, siis seisis soldat Oswalt surva melega kasfarmi akna jures ja möttes omma pealiku waljud sõnnad järrel, seit kaptén olli temmale pilgates ja naerdes föit sõnnad truviiste öölnud. Oswaldi käes olli Uus Testament ja ta lugges just mis ülespandud on Roma rahwa ramatu kahheksamas peatüisis: „Meie teamie et föit heaks tulleb neile, kes Jummalat armastawad.“ „Jah!“ ohtas ta, „kes sedda wööts uktuda! Iesand, minna ussin, linnita minnu nödder us!“ Korraga hüdis wahhi soldat oit howist walju healega tedda pilgates tuppa: „Pühha Oswalt, juba pole tunni scisab üks waene mees wärrawa jures ja passub tülli leiba. Kas sa tahhad tedda näljaga lasta ärra minna?“ Alnast wälsja wadates, näggi ta fa töestie wärrawa jures üht meest, selle ihhu agga ride hilbud fatfid, ja kes ommad käed ülles töötas, allandlilult veilest andi passus. Hälleda melega leitas Oswalt tülli leiba ja joohis alla horvi sedda waesele andma. Sant wöttis leiba ja ütles tännulilult sajalele: „Jummal önnistau teid!“ ja tahtis ärtaminna. — „Ota, sobr,” quab Oswalt, „küst ja oled?“ —